

קסם אמצע החיים
דייטונג

קיי. אף. ברין

תרגמה מאנגלית: דנה טל

קיי. אף. ברין

קסם אמצע החיים: דייטינג

ספר שני בסדרת "השלב הבא"

מאנגלית: דנה טל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

Magical Midlife Dating | K. F. Breene

Translated by: Dana Tal

Copyright © 2020 by K. F. Breene

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רוה שמואל
עריכת תרגום: חמוטל לוין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הכות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@
ahavot.com | www.ahavot.com וلدורית תמיר – ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2023 Ahavot Publishing Ltd. | 6 HaEgoz,
6, Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

מסת"ב: 978-965-93048-1-3

נדפס בישראל תשפ"ג 2023 Printed in Israel

1

”פשוט תקפצי. לא תדעי אם לא תנסי.” מר טום עמד ליד חור פעור בקומה השלישית של בית אייווי, והביט מטה אל החלל הריק והקר שמתחת.

הוא ניסה לשכנע אותי לקפוץ מדלת הסתרים שגיליתי לפני כמעט שלושים שנה, בביקור הראשון שלי בבית אייווי. כבר אז עלתה בי תחושה מבשרת רעות כשהסתכלתי למטה מהגובה הזה, ואז אף אחד לא לחץ עליי לקפוץ משם בתקווה שזוג כנפיים קסומות שלא הייתי בטוחה בכלל שיש לי יישלפו מגבי ויצילו אותי לפני שאימרח על הקרקע.

”ניאב חגה שם, מחוץ לטווח הראייה,” אמר מר טום וסימן לי להתקדם. משב רוח צונן וחזק נכנס דרך הפתח ופרע את תסרוקת ההלוואה וחיסכון של שערך המקליש. הוא העווה את פניו והחליק את השיער האפור הדליל על פני הקרקפת. כמגן של בית אייווי זכה בכוח ובחיוניות של הנעורים כשקיבלתי את הקסם, אבל מצבו לא השתפר מבחינה ויזואלית, ושערו לא צמח בחזרה. אני קיבלתי את ההחלטה הזאת עבורו ועבור המגינים האחרים, ניאב ואדגר ואוסטין, כשהחלטתי לשמור על

המראה שלי, וגיליתי די מהר שזו החלטה בעייתית בעיני חלק מהם. בעיקר בעיני מר טום.

תודה לאל, הוא לא הזכיר את זה הפעם.
 "אוקיי, אבל..." הנדתי בראשי והתרכזתי בנשימות שלי.
 "אנחנו בטוחים שהיא מחכה שם למטה?"

"הבית שיגר זימון למגיניו, והתעקש שנתמוך בכך בהכשרתך היום. תידרש כמות מדהימה של כוח רצון כדי להתנגד לו או ללכת למקום אחר. היא תחוג עד שיצוו עליה להפסיק; בית אייווי ידאג לזה."

"אבל... אוסטין לא הגיע."

"כן. ברור שיש לו כוח רצון מדהים."

הנדתי בראשי והבטתי מטה אל הדשא הירוק ואל דמותו הזעירה של אדגר, שעמד בזרועות מורמות.
 "לא יכול להיות שהוא חושב שהוא יצליח לתפוס אותי בנפילה מגובה כזה, נכון?" מלמלתי.

"הוא לא משחק עם חפיסת קלפים מלאה. הקסם החזיר לו את הכוח ואת התעוזה, אבל לקסם יש יכולת מוגבלת להשפיע על הנפש. לערפד הזה יש רק משוט אחד במים, אפשר לומר."

כאילו שלמר טום יש זכות לדבר. טום אפילו לא היה השם האמיתי שלו! הוא המציא אותו בפעם הראשונה שפגש אותי. שלא לדבר על המנהג שלו לתת שמות לכלי נשק ועל סירובו המוחלט לאפשר לי לשרוף את חדר הבובות. מר טום נאחז במציאות בציפורניו בלבד.

"אני צריכה לשתות משהו, מלמלתי, והפחד זרם בדמי בפרצים של צמרמורת קרה.

"שטויות. שתייה זה לחלשים. את לא רוצה שסופך יהיה כמו האישה האומללה ההיא, נכון? זאת שכל מה שנשאר לה

בחיים זה לזרוק אבנים על אנשים זרים ועל בעלי ברית כאחד ולא ללץ אנשים חפים מפשע לאכול את הסנדוויצ'ים היבשים שלה?" הוא התכוון לניאב. השניים האלה לא ראו עין בעין בנושאים רבים. בשום נושא, בעצם. "לא. את תקפצי, ההיגיון שלך יסיק שאת צריכה לעוף כדי להציל את חיך, ולפיכך הכנפיים שלך יפרשו מהגב שלך."

"א-הא." התקדמתי בזהירות, והחרטומים של נעלי הריצה שלי שפשפו את רצפת העץ. הרוח הקרה הזדחלה לאורך זרועותיי החשופות וצמררה אותי. החולצה שלי כיסתה רק את החלק הקדמי של גופי – היא נקשרה בלולאה סביב הצוואר והמותניים, וחשפה את הגב כדי ששום דבר לא יפריע לכנפיים שלי.

בהנחה שיהיו לי כנפיים.

"כן, השימוש בהן יהיה טבעי ככל שתרצי. לא סיפרתי לך את זה, אבל אני התפתחתי מאוחר. לקח לי נצח לגייס את כוח הרצון שלי ולנסות לעוף. בסוף, אבא שלי פשוט זרק אותי מקצה הצוק. כל מה שהייתי צריך היה דחיפה קטנה!"

"הכנפיים שלך פשוט ידעו מה לעשות, או ש...?"

"האמת, לא, בהתחלה לא הצלחתי לגרום להן לעבוד יחד בסנכרון, אז נטיתי בלי כוונה בחזרה אל פני הצוק ובסופו של דבר נפלתי בסחרור למים, אבל בניסיון השלישי הצלחתי! זה ממש קלי-קלות."

הפרצוף חסר ההבעה שלי מחק מפניו את החיוך התומך. "הכנפיים שלך יהיו עדינות," הוא מיהר לומר וטפח על כתפי. "הרבה יותר קלות לשליטה."

רעדתי כולי, ולא ידעתי אם זה בגלל הקור או בגלל הפחד.

"זה שאת מנסה דבר חדש לא אומר שאת צריכה לשכוח

את כל מה שכבר למדת, " הזכיר לי מר טום חרש. "את לא אמורה להרגיש את הקור. זוכרת?"

כמעט בלי מחשבה, התמקדתי בחום ששכן עמוק בתוכי ומשכתי אותו החוצה עד שכיסה את גופי. כפי שמר טום הבטיח, עד כה לימוד הקסם הזה היה לי כמו טבע שני. אדגר היה קורא הוראות לשליטה בחום הגוף או לכל דבר אחר מתוך כרך עתיק שנראה כי רק הוא מסוגל לפענח, וגם זה בקושי, והידע היה מתפרץ החוצה כאילו היה טמון במוחי כל הזמן. לפעמים זה היה אפילו קל יותר – רק הייתי חושבת על משהו, וכבר הייתי גורמת לו לקרות, אפילו בלי לדעת איך. המצב שלי לא היה בדיוק בגדר מדע מדויק בשלב הזה.

אדגר אמר שמכיוון שלעיתים קרובות היו פערי זמן גדולים בין הנבחרות, ולא היה מובן מאליו שיהיה בסביבה מישהו שיוכל להכשיר את היורשת החדשה, יכולת שחזור הזיכרון הובנתה בתוך העברת הקסם. יכולת הקסם הלא-מודעת פעלה בצורה דומה, רק באופן פחות מבוקר.

אז למה לא קפצתי כבר?

לדברי אדגר, קשה יותר לרכוש מיומנויות מסוימות מסדר גבוה. אף אחד לא ידע אם תעופה היא קסם מהסוג הפשוט שאני אמורה לקלוט בקלות, או הגרסה הקשה יותר שתדרוש תרגול ממושך.

"אתה בטוח שיש לי בכלל כנפיים?" שאלתי, כמעט בהתבכיינות. "לא ראינו שום הוכחה לכך."

"בית אייווי בחר כך. הוא נתן לך את הקסם. תמרה אייווי היתה גרגויל נקבה, אז כנפיים הן חלק מהחבילה."

"גם הנעורים היו אמורים להיות חלק מהחבילה, ואין לנו את זה."

"זה היה בגלל הרעיונות השגויים שהכנסת לעצמך לראש,

לא אשמת הקסם. תסמכי עליי, אם לא היו לך כנפיים בית איווי היה טורק את הדלת הזו מייד כדי שלא תיפלי אל מותך. הוא יגן על הנבחרת שלו בכל מחיר."

עצרתי את נשימתי והסתכלתי על הפלדה הכבדה של הדלת הנסגרת, שהיתה פתוחה לרווחה. מהשתיקה של מר טום, הסקתי שהוא עושה אותו הדבר.

אחרי כמה רגעים שקטים ללא כל פעילות, לחשתי "לעזאזל", ונשפתי. "למה לא לנסות חלון בקומה השנייה? ככה, אם שום דבר לא יקרה לפחות אני אשבור את הרגל ולא את המפרקת."

"את צריכה זמן נפילה כדי להבין מה לעשות. אם תקפצי מהקומה השנייה, סביר להניח שתשברי את הרגליים בדיוק ברגע כשהכנפיים שלך ייפרשו, וכמעט בטוח שתמחצי את אדגר שיעמוד מתחתייך וינסה להציל אותך. חוץ מזה, אני בספק אם תצליחי להיהרג בקפיצה מהקומה השלישית. זה לא כזה גבוה."

זה בהחלט נראה כזה גבוה.

"אוקיי, בסדר. אוקיי. בסדר." ניערתי את הידיים. הרוח הצליפה סביבי. לא ראיתי את הכנפיים השחורות של ניאב בטווח הראייה המוגבל שלי. אצטרך פשוט לסמוך על כך שהיא שם, קרובה מספיק כדי לעוף בחטף ולתפוס אותי אם המצב יסלים.

הייתי בטוחה לגמרי שהמצב עומד להסלים. איך לעזאזל יכולתי להאמין שאני יכולה לעוף, כשרק לפני כמה חודשים אפילו לא האמנתי שיש בעולם קסם אמיתי? חשבתי שהולך לי לא רע בהתאקלמות בעולם הפנטסטי, אבל זה כבר היה מוגזם. כנפיים שיצמחו באורח קסם מהגב שלי? ועוד הייתי אמורה להסתמך על כך שאוכל להשתמש בהן באופן

מיידית, משהו שאפילו גוזלי ציפורים לא יכלו לעשות בלי תרגול.

"זה אידיאוטי. מה בדיוק אני עושה? אני הולכת להרוג את עצמי." קפצתי את אגרופיי, ובקושי עצרתי את עצמי שלא להסתובב ולברוח. אצבעות רגליי נתלו על קצה החלון. העולם רעד מולי.

חשבתי לקפוץ. אולי אפילו סתם להטות את עצמי קדימה וליפול.

אבל אוי אלוהים, מה יהיה אם אתחיל להסתובב או להתהפך באוויר, והכנפיים שלי כן יצאו החוצה, אבל אני אהיה עם הישבן למעלה ולא אצליח להתיישר, ו –

כיווצתי את כפות ידיי ופתחתי אותן, ניסיתי להרגיע את המחשבות. ניסיתי להיכנס להלך הרוח המתאים כדי לקפוץ. הרגשתי שהרגליים שלי הן ג'לי. הבטן שלי כאבה ואנרגיה של פחד חלפה בזמזום בכל גופי.

קולו של אוסטין הדהד בראשי, מילים שזכרתי מאחת משיחות העידוד הרבות שהיו לי איתו.

תתפסי את החיים בביצים, ג'סי. את חזקה ובטוחה בעצמך. את רבת-עוצמה עם או בלי הקסם הזה. יש לך דברים לומר, והעולם הזה צריך לשמוע אותם. תתפסי את החיים בביצים ותכריחי אותם להיכנע לך.

"כן, בהחלט. צודק." חרקתי שיניים, הנהנתי ורכנתי קדימה מעל החלל הריק.

"מה?" שאל מר טום.

"לתפוס אותם בביצים..."

"את מי?" מר טום כיסה את מפשעתו בידים.

"פשוט לתפוס..." הרוח פרעה את שערי. אדגר הרים את ידיו מעט גבוה יותר, והתכוונן. נראה שהוא בכל זאת חשב

שיצטרך להציל אותי. תמיד היה לו אמון מלא בניאב, ובכל זאת הוא התנהג כאילו היא לא תמלא את תפקידה.

המוח שלי זמזם. הפחד הכה על תוף עמוק בחזי. הבטן שלי התהפכה כשהתכוננתי לקפוץ.

איך ניאב תתפוס אותי בלי ידיים? הדמות האחרת שלה היתה חד־קרן מעופף מזויין. לכל היותר היא תוכל להופיע מתחתיי, אבל אם אסתחרר אני פשוט איהדף ממנה, אעוף הצידה ואיחבט באדמה בכל מקרה. לא היה שום סיכוי שיהיה לי מספיק שיקול דעת לאחוז בה, וגם אם כן, אין לה אוכף. במה אני אמורה להיאחז?

"לעזאזל עם זה. לתפוס את החיים בביצים. עכשיו או לעולם לא –"

2

הרמתי רגל כדי לקפוץ, הבטן עלתה לי לגרון ומשב רוח חזק סטר לי. הוא היה חזק כל כך שהרגשתי שהוא מוצק, והוא דחף אותי לאחור, הרחק מהפתח. הושטתי את ידי בתנועה לא מודעת כדי להרוף אותו, ודלת הפלדה התנדנדה ונטרקה בעוצמה, מיטלטלת במסגרת שלה.

פעימה פרצה ממרכז גופי, הדהדה בכל רחבי הבית וזעזעה את השטחים שמעבר לו. משם היא המשיכה להתפשט, בלי לאבד תנופה, עד שנסחפה אל האין.

מר טום הביט בי כאילו הוא מחכה להסבר. לא היה לי ברור אם לשאול, "מה זה היה?" או סתם לצעוק באקראי ללא סיבה. באמת שלא היה לי מה להפסיד בין שתי האפשרויות האלה.

במקום זה בחרתי פשוט להביט בו בחזרה בעיני עגל. השקט סביבנו היה צמיגי, וחנק את החריקות הטבעיות של הבית. הבנתי באיחור שאני זו שיוצרת אותו.

סילקתי את הקסם, ואיתו בטעות גם את חום הקסם שחימם אותי. זרועותי התכסו שוב בעור ברווז.

"לעזאזל", אמרתי בשקט כשניסיתי לחזור לאיזון.

"טוב. כנראה עוד נגלה איזה סוג של עזרה את מחפשת."
מר טום הזדקף, משך באפו ויצא מהחדר.
הסתכלתי על דלת הסתרים הסגורה. נראה שבית אייווי לא
חושב שאני מוכנה לתפוס בכיצים את החלק הזה של החיים.
תודה לאל.

"מה זאת אומרת, איזה סוג של עזרה אני מחפשת?" יצאתי
מהחדר בעקבות מר טום והלכתי אחריו במסדרון לכיוון
המדרגות. "מה עשיתי?"
"קראת לעזרה, וזה בהחלט במסגרת זכויותיך בתור
המאסטרית של בית אייווי. נראה שאת סבורה כי אני, ניאב
ואדגר לא מספיקים. וזה בסדר. את הרי יודעת הכי טוב."
אפו היה מורם כשהגענו לקומת הקרקע. "רוצה תה? קפה?
משהו שיקל קצת את האשמה הנוראית שוודאי תרגישי ברגע
שתתעשתי?"

אדגר וניאב פגשו אותנו במטבח. שניהם היו לכושים
בטרנינג מכותנה לבנה, זה של אדגר היה מקומט ועם כתם
צהוב שלא רציתי לחשוב עליו, מחשש שהוא קשור למקור דם
כלשהו, ושל ניאב היה מוכתם בצד אחד בעפר ועשב.
מר טום היה אחראי על בחירת בגדי ה"עבודה" הביתיים,
כלומר, הבגדים שלבשנו בזמן אימון שינוי צורה, ולא היה
מפתיע שרק הטרנינג שלו נשאר נקי.

"מה השתבש שם?" שאלה ניאב במבטא האירי הכבד שלה
כשנכנסה למטבח, שערה עדיין קצר ולבן, פניה רכות כמו של
תינוק אבל עם קמטי גיל עמוקים וצעדיה קלילים וזריזים,
באדיבות בית אייווי. "ארל, תכין לי כוס תה, בסדר? אני מתה
מצמא."

ארל היה שמו האמיתי של מר טום. כרגיל, כשהיא
השתמשה בו, מר טום העמיד פנים שלא שמע אותה. זו היתה

הסיבה שאני נכנעתי מהר מאוד, השלמתי עם זה וקראתי לו בשם שבחר.

"ארל, שוטה בלתי נסבל שכמוך, אני יודעת ששמעת אותי," אמרה ניאב, שהיתה מוזרה לא פחות ממנו. היא לא נבהלה מהשתיקה שלו. גם היא היתה עתיקה כל כך שלמרות שתמיד דיברה במבטא הקבוע שלה, היא השתמשה בלי משים בסלנג ובמילים מארצות שונות. "לכן המשפחה שעבדת אצלה בעטה אותך החוצה, נכון? לא יכולת לעשות דבר פשוט כמו –"

"אה, כן, התגעגתי כל כך לקולך העדין והמתוק בימים האחרונים, כשהתאמנו עם ג'סי בקרב פנים אל פנים ובלי לראות את הפנים שלך," אמר מר טום בלגלוג בדרכו אל הקומקום. "איזה תענוג שכולנו שוב יחד."

"גם להיות איתך זה ממש לא כיף גדול, תאמין לי," היא מלמלה וניגשה לשולחן. היא הבחינה בעפר ובעשב שנדבקו לרגלה, התכופפה לנער אותם ופיזרה אותם על הרצפה. פיו של מר טום התהדק לכדי קו דק, אבל הוא נצר את לשונו.

"איברת את האומץ?" שאל אותי אדגר, מבט רך בעיניו החומות.

"לא הרגשת את הזימון?" שאל מר טום. הוא הוריד את מערכת התה המקושטת בפרחים צהובים וכתומים והניח אותה על דלפק הגרניט. החרסינה נקשה ונרעדה מהתנועה. זו היתה מערכת התה המכוערת ביותר שראיתי בחיי. "היא מזמינה תגבורת."

"ברור שהרגשנו את זה. כל העולם בטח הרגיש את זה," אמרה ניאב. "זה כמעט העיף לי את השיער. הגיע הזמן. כי כמה עוד נצליח להתמודד עם השטויות של אדגר, בזמן שהוא

מתברבר עם הדבר העלוב הזה שאמור להיות ספר הדרכה?"
 "זה לא ספר הדרכה," אמר אדגר בסבלנות – נראה שהבחר
 אף פעם לא מאבד את שלוות הנפש שלו. "זהו חפץ קסם
 עתיק יומין שהולך לאיבוד עד שהבית בוחר נבחרת חדשה,
 ואז נמצא בדרך פלא. מאחר שאני הוא זה שמצא אותו בגן,
 אני הוא זה שמסוגל לפענח את התעלומות הצפונות בו." הוא
 גירד בראשו, ופתיתים קטנים צנחו על הדלפק.

"אדגר, בבקשה." מר טום הרחיק ממנו את מערכת כלי
 התה. נשמע קרקוש חרסינה. "תתחיל לחפוף בהד-אנד-שולדרז
 או שתלך לבקר את אגנס. היא בטח יכולה לרקוח שיקוי כדי
 להיפטר מה... בעיה הזו."

"אלה הציפורניים שלי. אני צריך לגזור אותן." אדגר הביט
 בציפורניו המחודדות, דמויות הטפרים.

"תעלומות בתחת שלי." ניאב הנידה בראשה והביטה מבעד
 לחלון אל הגן, שהיה שטוף שמש אך קר.

"הזימון לא היה קשור לעיכובים הקלים שנתקלתי בהם
 בפענוח הספר," אמר אדגר, "אם כי אפשר היה לצפות שהבית
 יקל לפחות קצת על הנבחרת שלו לקרוא אותו. הזימון היה
 לקבלת עזרה בתעופה, או סתם לקבל עזרה באופן כללי, נכון,
 ג'סי?"

ישבתי מול ניאב ליד השולחן העגול ומשכתי אליו את
 המחשב הנייד שלי. "בחיי שאני לא יודעת. אני מבחינתי
 עמדתי לקפוץ אל מותי, אבל אז משב רוח דחף אותי אחורה
 והדלת נסגרה מעצמה."

"את עשית את הדברים האלה," אמר מר טום והפיל תיון
 לתוך הקומקום. "חצי מהדברים שאת עושה הם עדיין לא
 מודעים; את יודעת את זה. וזה צפוי, כמובן. הקסם שלך נועד
 להגיב לצרכים שלך. אחרת, לא היית מצליחה להשתמש אפילו

בחצי ממנו בלי הכשרה מתאימה, וכפי שראינו מהמאמצים של אדגר, אין לך הכשרה כזו."

"חשבתי שאני דווקא מתקדם בסדר, "מלמל אדגר והושיט יד לגרד שוב בראשו. הוא נעצר כשידו באמצע הדרך, קלט את מבטו הנוקב של מר טום, ושמט אותה לאיטו. קימטתי את מצחי אל מר טום. "אבל אני התכוננתי לקפוץ."

"זה רק נדמה לך. מה שבאמת עשית היה לשכנע את עצמך לבטל הכול ולהזעיק עזרה." הוא הרים את אפו והוציא לחם מהארון. "נראה שיש לך מושג כלשהו איזו מין עזרה את צריכה, והיא לא אנחנו."

חיוך התפשט על פניה של ניאב. "יש לה שנים-עשר מקומות בחדר המועצה שהוא בשביל הצוות שלה, אבל אתה חשבת שאם יש לה אותך, היא לא תצטרך למלא את כולם, נכון? חשבת שרבי-משרתים זקן ומפוטר שחסר לו בורג הוא כל מה שהיא צריכה כדי לכבוש את הקסם החדש והמדהים הזה? נו, אתה מה זה חושב את עצמך, בנאדם." היא נשענה לאחור וצחקקה. "אתה יודע בעצמך שהיא צריכה את כל השנים-עשר במעגל הזה. היא בהחלט צריכה את מי שנועד למלא את המקום הראשון."

כשהיא השתתקה הפעם, עברה בבטני תחושה של אי-נוחות. אף אחד עוד לא הסביר לי למה אני צריכה מועצה. מה נועדתי לעשות עם הקסם המדהים שאשלוט בו בסופו של דבר. האם היתה לי מטרה גדולה יותר, או שהמועצה הזו נועדה רק להשאיר אותי בחיים אם מישהו יאיים עליי? לא ידעתי, ופחדתי מדי לשאול.

ניאב שילכה את אצבעותיה. "ככה זה. ככה זה היה תמיד, נכון, אדגר?"

אדגר קרן מאושר. "אז את כן מקשיבה –"
"היא היתה צריכה לשלוח את הקריאה הזאת מוקדם יותר,"
המשיכה ניאב. "אליוט גרייבס כבר הביע בה עניין. בהתחשב
בכך שהיא שולטת עכשיו בבית אייווי, הוא ינסה לשכנע
אותה להצטרף לסיעה שלו. הוא המכשף הכי טוב בעולם –
והעמיתים שלו צופים בכל מה שהוא עושה. גם אם לאנשים
אין שמץ של מושג מה זה בית אייווי, הם בהחלט יסתקרנו.
אם אתם חושבים שהם לא ידפקו על הדלתות, יתגרו במזלם
בכוונה כדי לראות מה כל העסק הזה, אתם מטומטמים לגמרי.
הם יפתחו במריבות רק כדי לראות מה היא יכולה לעשות.
ואני אגיד לכם עוד משהו, כדאי מאוד שכשזה יקרה היא תהיה
הרבה יותר טובה בקסם ממה שהיא עכשיו. כרגע היא חסרת
תועלת."

"תודה," אמרתי בחמיצות והזזתי את המסך כדי שלא יראו
שנכנסתי לאפליקציית היכרויות מקוונת לרווקים בוגרים
(לא בעלי קסם), שהיתה אמורה להיות הטובה ביותר לגילאי
שלושים ושלוש ומעלה. לא היה לי מושג איך הם הגיעו דווקא
לשלושים ושלוש, אבל הנחתי שמכיוון שהקסם שלי הפך אותי
למטרה, עדיף להתחיל עם מישהו יותר דומה לי, כלומר לא
בעל יכולות קסם.

מצד אחד, לא הייתי בטוחה שאני רוצה להיכנס למים
הסוערים של היציאה לדייטים. לראשונה בחיי נהניתי להיות
לכד, לבוא וללכת כרצוני בלי להסביר את מעשיי לאף אחד,
מלבד לרב-משרתים זקן שרק רצה להקל את חיי ולהכין לי
חטיפים. להתפרש על המיטה כמו כוכב ים ענק היה פינוק
נדיר אחרי שחלקתי מיטה עם מישהו במשך מחצית מחיי.
הרגשתי די נהדר, למען האמת.

אבל הצורך באינטימיות כרסם בי. לקראת סוף הנישואים,

החשק המיני שלי התחיל להשתולל, אבל הגרסה של מאט למשחק מקדים היתה להיכנס לתנוחה ולעשות את זה. עד שאני התחלתי להתחמם, הוא כבר היה מוכן ללכת לישון. זה היה יותר מתסכל מאשר מתגמל, ולא היה לי למי לספר על זה – אנשים בגילי לא מדברים על זה. לפחות לא נשים.

אני הייתי חלק מהבעיה, כמובן. לא דרשתי ממנו להתאמץ קצת יותר או ללמוד את הדברים שהיו עובדים טוב יותר. התמלאתי טינה, וסקס הפך להיות שווה ערך לעוד מטלה בסופו של היום. עוד משהו ששימח אותו ולא אותי.

כל כך רציתי לשנות את זה. רציתי שההתחלה החדשה שלי תכלול שוב אינטימיות פיזית. פעם אהבתי את זה. אהבתי להתנשק ולהתמזמז, להחזיק ידיים ולצאת להליכות. אהבתי את האהבה – לפחות את הרעיון של האהבה. רציתי לחוות את זה שוב. רציתי לחוות את ההתרגשות של התאהבות מעל הראש, ואת הפחד המלחיץ אבל לא בלתי נעים שהרצפה תישמט מתחתי.

כל מה שהייתי צריכה הוא למצוא מישהו לעשות את זה איתו. קלי-קלות, כמובן. בהתחשב בכך שלא יצאתי לדייטים כבר כמה שנים – בשנות כלב – לא ידעתי לפלרטט בלי להיות מביכה או מלחיצה, ולא היה לי שמץ של מושג איך לפגוש מישהו בג'ונגל שם בחוץ. כאילו, סתם לגשת למישהו ולפתוח בשיחה? זה לא יצליח לי. שיחת חולין היתה האויבת המושבעת שלי. לרמוז לו במבט בוא הנה, ולחכות לראות אם הוא בא? איך הייתי אמורה להצליח לעשות את זה בלי לשדר שאני רוצחת סדרתית מטורפת?

כל הדברים האלה היו בגדר נעלם מבחינתי. החלטתי לטבול את רגליי במים עם היכרויות אונליין. אני אצלול פנימה בפעם הראשונה מאוחר יותר הערב.

אולי בכל זאת הייתי צריכה לקפוץ קודם מהגג. הפציעות הבלתי נמנעות שלי היו מספקות לי תירוץ לבטל. "אני תוהה אם יש חנות ספרים למבוגרים בלבד בעיר הזאת," הרהרתי בקול רם, כי הדרך היחידה שבה יכולתי כנראה לקבל קצת אקשן היתה בשירות עצמי. כל השיחות נפסקו.

הסמקתי מייד וסגרתי את המחשב בטריקה מרוב מבוכה. זה שהתחשק לי להשתולל קצת מתחת לסדינים זה מילא, אבל להכריז בראש חוצות מה אני מתכננת לעשות אם לא אשיג את זה בקלות, זה כבר היה עליית מדרגה משמעותית בשבילי. "כאילו.. מה שהתכוונתי זה..." גמגמתי.

"יש דברים יותר חשובים מזה, ג'סי – אנחנו צריכים לטפל בעסקים," אמרה ניאב, ונראתה לחלוטין לא מוטרדת. עיניו הפעורות לרווחה של אדגר רמזו שהוא פחות אדיש. "אחרי זה, נשיג לך מספיק ריגושים עד שתשירי הללויה. את לא תרצי לצאת מהחדר במשך שבוע, תאמיני לי." "זה... לא. מה שהתכוונתי לומר זה –"

"אוסטין ממש יוצא מדעתו מרוב הכנות לקראת כל מי שעשוי להגיע," המשיכה ניאב. "הבחור המסכן מתנהג כאילו הוא היחיד שיוכל להגן על העיר הזאת מהם. אנחנו צריכים גיבוי שאפשר לסמוך עליו."

"איך נדע שאפשר לסמוך עליהם?" שאלתי, ופניי עדיין בערו כמו כבשן כשהעמדתי פנים שאני בוגרת, כיאה לאישה בגילי.

ניאב הביטה בי ממושכות. "זו המחלקה שלך. הבית יעזור לך, אני חושבת..."

"טוב, הבנו," אמר מר טום, ונתן לסנדוויצ'ים טאץ' אחרון. "אדגר, אתה לא רוצה סנדוויץ', נכון?"

"לא, לא." אדגר חייך, החיוך הנוצץ שלו חשף ניבים ארוכים מזוויעים – הוא השתמש בג'ל הלכנה לשיניים, רמז עדין לכך שהוא בבירור היה מעדיף אם בית אייווי היה עושה לו קצת תיקוני צבע. "הממתי כמה מסיגי גבול שתפסתי מתגנבים ביער לפני שהבית קרא לנו לפגישה. אני אלך ללגום אותם."

"אתה לא..." כחכחתי בגרוני. כבר שאלתי את זה בעבר, אבל בכל פעם חששתי שהתשובה שלו תשתנה. "אתה לא מתכנן להרוג אותם, נכון?"

"אה לא, ברור שלא." אדגר צחק. "אני הורג רק בשביל הכיף. לא, אני פשוט אקח מהם מנה שתספיק כדי להחזיק אותי. אני צועד על קיבתי."

ניאב נענעה בראשה. "השתמשת בקלישאה הזו באופן שגוי לגמרי."

"אוקיי, טוב." הוא הנהן אליי. "כנראה טוב יותר שלא קפצת. ניאב היתה עלולה לתקוע בכך את הקרן שלה. אולי היית מחלימה מזה, אבל אז מה היה קורה אם אני לא הייתי תופס אותך? קרן בבטן וגם הימרחות על האדמה? אלה יכלו להיות יותר מדי דברים לתיקון אפילו בשביל הקסם של בית אייווי."

"לתקוע בה את הקרן בתחת שלי," רטנה ניאב. "הייתי תופסת אותה. אבל עניין הגובה היה קשה. אנחנו צריכים למצוא נקודה גבוהה יותר להפיל אותה ממנה. ככה יהיה לי יותר זמן לתמרונים. אתם יודעים, רק כי מישהו פה מפחד מדי לפספס ולהפיל אותה." היא הביטה במר טום בהפגנתיות.

פערתי את פי, והעברתי עליהם את מבטי בזה אחר זה. "באמת? כולכם חשבתם ככה ולא טרחתם לציין את זה?"

"אם היינו מציינים את זה, לא היית קופצת," אמר מר טום והקיף את האי עם צלחת הסנדוויצ'ים.

לא היו לי מילים.

“עכשיו, בקשר לדייטים האלה – בואי נראה מה יש לך
שם.” ניאב הקיפה את השולחן והצביעה על המחשב שלי. “אז
מי זה הבחור שאת יוצאת איתו הערב?”

3

אחרי שאישרתי את הדייט, סיפרתי לכולם. אפילו נשברתי וסיפרתי לבן שלי כשדיברנו. להפתעתי, ג'ימי איחל לי הצלחה. האחרים בעיקר התעלמו ממני. בהתחשב בזה שלא ביטלתי את הפגישה, מה שאין לי ספק שמר טום קיווה שאעשה כי לדייט שלי לא היו יכולות קסומות, ברור שניאב רצתה עכשיו לשמוע קצת פרטים.

הבטן שלי התהפכה. "מצאתי אותו באתר אחר. סתם בדקתי את הפרופיל הזה..."
"בטח, כן, בסדר, תראי לי. קדימה." היא נעמדה מאחוריי.

לא יזיק כנראה לקבל חוות דעת נוספת. לא הייתי בררנית במיוחד לגבי הבחור שהסכמתי לפגוש הערב, כי לא ממש ידעתי מה לחפש בפרופיל היכרויות, ובטח לא לזהות הגלים אדומים, פרט לדברים המובנים מאליהם. הוא היה בערך בגילי, די בכושר על סמך תמונות הפרופיל שלו, ואמר שהוא אוהב להיות פעיל. חשבתי שזו התחלה טובה.

פתחתי בעדינות את המחשב הנייד ונכנסתי שוב לחשבון

שלי. "פרסמתי פרופיל רק באתר הזה. עדיין לא דיברתי עם אף אחד..."
קולי דעך ועיניי התרחבו לנוכח מספר ההודעות שחיכו לי.
"כמה זמן הפרופיל הזה קיים?" שאלה ניאב ורכנה קרוב יותר.

"הנבחרת של בית אייווי יוצאת לדייטים?" מר טום הניח את הצלחת על השולחן ונשף בבוז. "מגוחך. עם המעמד שלך, תוכלי לבחור את מי שתרצי. כמו שאמרתי לך: את צריכה רק לחכות."

"אני לא רוצה מישהו שרוצה את הקסם שלי," אמרתי. "חוץ מזה, כל מי שמתעניין בקסם שלי יניח גם שחזרתי להיות צעירה. הם עלולים להירתע כשיגלו שאני לא."
"הדבר היחיד שירתיע אותם הוא היעדר הגינונים החברתיים שלך." מר טום הסתובב וחזר לאי. "בסופו של דבר הם יחבבו אותך."

"הוא ממתק אמיתי," אמרה ניאב, הושיטה את ידה מעליי ונגעה בסמל ההודעה שעל המסך.

"זה לא מסך מגע," אמרתי ולחצתי על המקש. "הפרופיל קיים רק כמה ימים. אין מצב שיהיו לי – אלוהים אדירים!"

ההודעה הראשונה היתה תמונה ובה איבר גברי זקוף. התמונה היתה מגורענת וזוויתית, והיה ברור שצולמה בלהט הרגע בתור טבע דומם במצלמה באיכות ירודה. זה היה כנראה הדיק־פיק הגרוע ביותר שראיתי בחיי.

ומי כמוני יודעת – ראיתי לא מעט מאז שנכנסתי לעולם ההיכרויות באינטרנט. "אני שונאת את החלק הזה באתרי היכרויות." זרקתי את ההודעה הזאת לפח בגועל ועברתי

להודעה הבאה. "אוי, נו, ברצינות? שתיים ברצף? למה הם עושים את זה?"

ניאב רכנה מעט קדימה במבט בוחן. "את ניגשת לזה בצורה לא נכונה. עדיף לראות את הבולבול מראש. ככה את לא צריכה לסבול את כל הקשקשת עד שאת יכולה לבדוק את הציוד. הגודל טוב? אז בסדר, בטח, בואי ננסה אותו. קטן מדי או גדול מדי? תמשיך הלאה, חבר, אין לי זמן בשבילך."

"מה שחשוב זה לא הגודל של כלי השיט, אלא התנועה שלו באוקיינוס," אמר מר טום.

"זה רק מה שנשים אומרות לך, תיש זקן. הן רוצות שתרגיש טוב יותר עם עצמך," אמרה ניאב בזמן שזוקתי את התמונה לפח ועברתי להודעה הבאה. עוד אחת. לסל המיחזור.

"כשהייתי בשיאי, הן היו המומות כל כך, שלא הצליחו לומר שום דבר." מר טום התנפח בגאווה.

"אני חושבת שהקאתי קצת בפה," נאנקתי.

"לא יכול להיות שנורמלי לקבל כל כך הרבה מופעי חשפנות." ניאב לחצה ונכנסה לפרופיל.

"מה את יודעת על זה?" שאל מר טום ושפך מים רותחים לקנקן.

"נכנסתי להרבה מאוד אתרי היכרויות כאלה בשביל אדגר. לפני שהוא קיבל בחזרה את החיוניות שלו, היינו צריכים לפתות את האוכל שלו להגיע לכאן בתואנות שווא. קל יותר להביא בחורים, כמובן, אז פתחתי פרופיל של עצמי הצעירה." ניאב מצמצה מול המסך, ואז נסוגה מעט אחורה. "אני כל הזמן שוכחת שבית אייווי תיקן לי את הראייה. אני אישה חדשה."

"עדיין שפלה, למרבה הצער," מלמל מר טום.

"אה. הנה." היא הצביעה על הרשימה שמנתה את הדרכים האהובות עליי להירגע. "סימנת 'נטפליקס' אנד 'צ'יל'." הנהנתי. "חשבתי שסתם להגיד 'לצפות בטלוויזיה' זה מיושן, אמזון פריים הרבה פחות פופולרי, ואני פשוט לא מבינה מה הטעם בהולו – אז נטפליקס נראתה הבחירה המנצחת." ניאב רכנה הצידה כדי שתוכל לראות את פניי. "את צוחקת עליי?"

"מה?" שאלתי.

"נטפליקס אנד 'צ'יל' זה שם קוד לסקס. זה אומר שאת מחפשת סקס," אמר מר טום כאילו זה משהו שידוע לכול.

"מה זה?!?" שאלתי, ונעצתי מבט נוקב יותר במילים כאילו הן עשויות להשתנות לנגד עיניי.

"מין יחיד, מין קבוצתי, מין מלוכלך –"

"כן, הבנו, ניאב." מר טום הביא את התה. "בואי לא ניסחף."

"טוב, ברור שהיא לא קולטת את זה." ניאב תקעה בי אגודל.

"זה מסביר את שפע הדיק־פיקים," אמרתי בשקט, זרקתי את כל ההודעות לסל המְחזור ולחצתי כדי לערוך את הפרופיל שלי.

"לא, אל תעשי את זה ככה." ניאב הנידה בראשה וחזרה והתיישבה במקומה בצידו השני של השולחן. "עדיף לך להתחיל מחדש. הרסת את האלגוריתמים. עכשיו הם כבר שלחו את הפרופיל שלך לאנשים הלא־נכונים." "את בטוחה?" שאלתי בהיסוס.

"תסמכי עליה," אמר אדגר מהפינה. הוא היה שקט ודומם כל כך ששכחתי שהוא שם. "היא הצליחה מאוד בפיתוי גברים."

הם היו כל כך נרגשים, שהם אפילו לא שמו לב שהתגנבתי מאחוריהם."

"אדגר לא מבין שבניגוד לג'ייניות, דיקים כמעט אף פעם לא חוששים שאדם זר יתקוף אותם ללא סיבה," אמר מר טום והניח את מגש התה על השולחן. ג'ייניות ודיקים היו הכינויים שבעלי קסם נתנו לנשים וגברים שלא מעולם הקסם.

"כן, זה נכון." ניאב מזגה חלב לספל שלה ורק אז הושיטה יד אל הקנקן. "ג'ייניות רגילות להיות טרף. בדרך כלל הן עומדות על המשמר. דיקים, לעומת זאת – הכול בסדר מבחינתם עד שיש להם ערפד מחובר לצוואר. הם נרדמים עוד לפני שהם מספיקים להגיב."

"לא כמו ג'סי שלנו," אמר אדגר, קורן בגאווה. "העין שלי כאבה כל אותו הלילה. חשבתי שאני עלול לאבד אותה." הוא דיבר על הלילה שבו נשך אותי כדי שלא אגלה מוקדם מדי על עולם הקסם. תקעתי לו אצבע בעין לפני שנכנעתי לחומר משרה השינה שנמצא בנשיכה שלו.

"מה זה כל השיט הזה בסנדוויץ'?" ניאב דחפה החוצה את החסה והעגבנייה מסנדוויץ' הפסטרמה שלה. "איפה החמאה? אני מתערבת איתך שלא שמת על זה חמאה אירית, נכון?"

"השתמשתי במיונז, כמו כל אדם שפוי," אמר מר טום, "וזהו מגוון של ירקות שמשפרים את הסנדוויץ' ויכולים להועיל אפילו למישהי כמוך, פרה עלובה שכמותך. אם את הולכת לאכול כאן, את תאכלי כמו בן אדם מבוגר ומתורבת."

"נו, בחייך, מה שמת כאן?" ניאב בדקה מה יש בתוך הסנדוויץ'. "מה זה, חרדל?" היא הפילה את הלחם ונשענה לאחור. "לא תודה. אני לא מוכנה שתרעיל אותי. אשוב בקרוב."

"לו רק הייתי יודע שאפשר לסלק אותך מפה בקלות כזאת – כל מה שצריך זה להכין סנדוויץ' טוב," אמר מר טום. "האמת שזה אפילו יותר קל – כל מה שצריך זה להכריח אותי להיות בחברתך." היא פנתה לכיוון הדלת. לפני שיצאה, היא הסתובבה שוב אליי. "אמרת לדייט שלך שתפגשי אותו בבר, נכון? כדי שאני אוכל לפגוש אותו?"

הבטן שלי התהפכה שוב. "רק אמרתי לו שניפגש לכמה בירות כדי להכיר. הוא מגיע מעיר אחרת, אז זה יהיה סתם מפגש לא רשמי. חשבתי שזה יהיה –"

ניאב הנהנה, נפנפה בקצרה ונבלעה במסדרון. "– הדבר הכי טוב בשביל הפעם הראשונה שלי," סיימתי את דבריי והתכופתי לסנדוויץ' שלי.

"אל תתייחסי אליה, ג'סי, גינוני הנימוס שלה קצת מחוספסים. היא לא בכושר." אדגר חייך אליי, וריחף אל השולחן. הוא החליף את פרוסת הלחם שעל הפסטרמה, השאיר את הירקות ופנה אל הדלת. "אני אקח את זה איתי למקרה שמסיגי הגבול ההם יהיו ערים. הם בטח יישארו בסביבה אם אציע להם כיבוד."

יישארו בסביבה? הם היו כנראה לכודים בקוטג' שלו. פקפקתי באפשרות שסנדוויץ' ימחק ממחשבותיהם את הסבל שחוו כשנחטפו ללא הכרה לביתו של זר. לפחות זו לא היתה מערה, אבל בכל זאת.

מר טום הניד בראשו בעצב כשאדגר יצא מהחדר. "הכוונות שלו טובות." הוא הושיט לי את ידו, ועל אצבעותיו החשופות היתה תלויה פרוסה רפויה של גבינה שווייצרית. "ניאב היא לא היחידה שכבר לא בכושר. פעם הוא היה צייד מצויץ. עכשיו הוא... טוב, ניאב תצטרך כנראה לחזור לאתר ההיכרויות בשבילך. שכחתי שהיא היתה עושה את זה." הוא התכופף

כדי להסתכל על המחשב. "או שהם יכולים פשוט להשתמש באלו שאת דוחה." כעבור רגע הוא נופף מולי בפרוסת הגבינה. "נו? הנה. שכחתי את הגבינה. פשוט תדחפי אותה פנימה."

לא משנה כמה זמן כבר הייתי כאן, המצב אף פעם לא נטה לכיוון הנורמליות.

בחנתי את עצמי במראה לפני שירדתי אל הכניסה. הקלאץ' השחור הקטן שלי התאים לשמלה השחורה הקטנה, שישבה עליי הרבה יותר טוב משזכרתי. התאפרתי בגרסה שלי לאיפור מעושן לעין, שנראתה בעצם פשוט כמו צללית כהה ואי-ליינר שלא נמרח היטב, בשילוב עם שפתיים ללא שפתון ורק נגיעה קלה של סומק. הנעליים שלי היו שטוחות, כי תכננתי ללכת ברגל ולמען האמת לא הייתי מוכנה לטרוח ולנעול נעלי עקב. יש גבול למה שאני מוכנה לסבול בשביל אופנה, ונעלי עקב לא היו ברשימה.

השיער שלי היה יותר מבוולגן ממה שרציתי, אבל כרכתי צעיף סביב הכתפיים (רק כי זה נראה יפה; יכולתי להישאר עירומה לגמרי באמצע החורף ועדיין היה לי חמים ונעים), והתחלתי לרדת במדרגות.

"מיס." מר טום פגש אותי למטה, הטוקסידו שלו נטול קמטים, כנפיו תלויות במורד גבו כמו שכמייה והבעתו עדיין מוטרדת מכך שהזמנתי בלי כוונה תגבורת (תוסיפו את זה לתלונה שלא הענקתי לו מראה צעיר, והנה התחילה להיווצר פה רשימה של כל הדברים שעשיתי לו). "האם תזדקקי לכיבוד הערב?"

הוא תמיד שאל את זה כשיצאתי, אבל הפעם הבחנתי בנימה מיוחדת.

"לא. זאת רק פגישה. אני לא אביא אותנו איתי הביתה, מר טוב."

"אם תעשי זאת ואם לא, זה אינו מענייני. אבל אם כן, עלייך להיות זהירה. את אומנם כבר לא יכולה להידבק במחלות, אבל זה לא אומר שלא תיכנסי להיריון. בגילך את עדיין יכולה להרות."

המוח שלי גמגם ועצר. "מה זאת אומרת, שאני לא יכולה להידבק במחלות?"

"קסם. אפשר לומר שהוא מנקה את הדם. את לא יכולה לחלות במחלות מכל סוג שהוא. לא תחלי בסרטן, לא תחלי ב... בכל מיני דברים אחרים שדיקים וג'יניות נדבקים בהם, עם מערכת החיסון החלשה שלהם."

"אבל... ניאב אמרה שהיא איבדה אחד מהשדיים שלה בגלל סרטן השד. אתה יודע, לפני שהקסם של בית אייווי החזיר אותנו."

הוא שלח אליי מבט ארוך ומיוסר, מבט מהסוג ששמר לדיונים עם ניאב או עליה. "היא לא דיברה בכנות. היא איבדה אותו בקרב חמשת העלים. האויב פילח את השריון שלה, והקצה מצופה הזהב של החרב נתקע בחזה שלה – בשביל בני מינה, זהב הוא כמו כסף עבור משני צורה. קטלני. העובדה שהיא איבדה את בלוטת החלב שלה הצילה את חייה. שמעתי שהיא כרתה אותה מייד. אחרי שהרגה את האויב, כמוכן. היא אף פעם לא התאבלה על היעדרה. אף אחד אחר בעיר לא היה שותף לדעתה, במיוחד כשהסתובבה במרכז העיר בחולצת טריקו לבנה דקיקה, בלי חזייה, בגשם. נראה שהיא העלתה מופע שאיש לא רצה לראות, אם כי במקרה הזה אני מניח שלא היה משנה במיוחד אם היתה לה בלוטת חלב אחת או שתיים." הוא הזדקף והניח זרוע מאחורי גבו כמו רבייהמשרתים מימים

עברו במקומות כמו אנגליה. "אם תחליטי להתבזות ולהסתפק בדיק, יש קונדומים במגירה של שידת הלילה שאף פעם לא השתמשת בה, זו שבצד האורח. תני לו לשים אותו – ברור שאת לא תרגלת את זה הרבה ויש להניח שתעשי את זה לא נכון. יש עוד בחדר הרחצה. אז יש לך עם מה להתחיל, אבל אם תצטרכי עוד, אני יכול ללכת –"

"אוי, אלוהים, אני אהיה בסדר." מיהרתי אל הדלת. "אני בסדר, מר טום. אנחנו לא צריכים להיות מעורבים עד כדי כך זה בחייו של זה."

"בתור המגן שלך, גברת, אני חייב –"
 סגרתי את הדלת. הכניסה לעולם הדייטים באמצע החיים היתה מביכה מספיק; לא נזקקתי לעזרה מרב־המשרתים העתיק והתימהוני שלי. הייתי חייבת להציב את הגבול איפשהו. התחלתי ללכת, והרגשתי מתח מתפשט בבטני. וואו, עבר הרבה זמן מאז שיצאתי לדייט ראשון. הרבה מאוד זמן. לא היה לי מושג למה לצפות. הבחור שנפגשתי איתו היה מבוגר ממני בכמה שנים, עם שני מתבגרים, עבודה קבועה כיינן ובית בעיר הסמוכה. היו לנו תחומי עניין דומים, והוא אומנם היה חזק בעניין של תוכניות פשע, אבל הוא נהנה גם מקומדיות. אם היינו הולכים לסרט או משהו, כנראה היינו מצליחים למצוא איזשהו מכנה משותף.

אבל זה היה בערך כל מה שידעתי עליו. כנראה יכולתי להחליף איתו עוד המון מיילים לפני שקבענו את טבילת האש, אבל לא אהבתי במיוחד להעמיק היכרות באמצעות תקשורת כזאת. אי אפשר להתרשם בה מקול ומנימת דיבור. יש לי נטייה רצינית לציניות, ולא יכולתי לקחת את הסיכון שמישהו יפרש את זה בטעות כדאגה אמיתית, כי לאן זה עלול להביא אותנו?

חלונות הבר של אוסטיין האירו למרחוק, הזוהר בגון הדבש נשפך אל המדרכה והאיר כמה אופנועי הארלי שחנו מולו. הבהוב של אור מימיני משך את תשומת ליבי. אדם נשען על גזע עץ דק מול חנות הממתקים הסגורה, ראשו מורכן מעל הטלפון שלו, שהאור שהפיץ היה קלוש מכדי להאיר את פניו. הוא הרים את מבטו כשעברתי, אבל פניו היו מוסתרות בצל מצחייה של כובע בייסבול.

תחושת אזהרה מוכרת הזדחלה במורד הקרקפת שלי ועל עורי – זה קורה לי בכל פעם שאני נתקלת בגבר זר שאורב בין הצללים. הסטתי את מבטי, כדי שלא יפרש אותו כהתרסה או כהבעת עניין, ובמקום זאת הבטתי בו בזווית העין וציפיתי לתנועה. עצרתי את נשימתי כשהגדלתי את המרחק בינינו, האצתי בדיוק במידה מספקת כדי להסתלק משם מהר יותר, אבל לא מספיק כדי שהוא יראה שאני מפחדת ויחליט שמתחשק לו לדרוף אחרי הטרף שלו. ייתכן שמבחינה טכנית אני כבר לא טרף לאנשים, אבל קשה לשנות הרגלים ישנים. אבל תוך רגע הוא הרכין את ראשו בחזרה לטלפון שלו בחוסר עניין. פלטתי נשימת הקלה. הוא כנראה חיכה למשהו, השתעמם והחליט להסתכל על החתיכה בשמלה שעברה על פניו.

ההקלה שלי היתה קצרת מועד.

לפניי עמד אויבי המושבע, הסתובב מחוץ לבר, עישן סיגריות ובחן את אופנועי ההארלי. הוא שוב ושוב ניסה להציק לי ולעצבן אותי בדרכים קטנות ועדינות, והמשיך לעשות זאת למרות שידע שאוסטיין ייתן לו אגרוף שיעיף אותו משרפרף הבר שלו (פשוטו כמשמעו), אם ידבר אליי לא יפה. זה קרה בלילה הראשון שלי בעיר, ומאז עוד קומץ פעמים בחודשיים שחלפו מאז. שמו של הבחור היה ריאן, אבל הוא לא היה ראוי

לכבוד להיקרא בשמו האמיתי, לכן כיניתי אותו ססקוואץ' בגלל שערך המדובבלל וזקנו העבות, שהכיל מן הסתם פירוורים ופרעושים גם יחד. היה ברור שהוא טיפש כמו נעל, ואם הנקמה שלו לא היתה כל כך מעצבנת, היא היתה מצחיקה.

הוא רטן כשהתקרבותי, ואור הענבר של הסיגריה שלו האיר את החדר-גבה העבותה שלו. "מה את עושה פה? את לא מגיעה בימי חמישי", הוא אמר.

"מצחיק, זה מה שאני קיוויתי לגביך."

"אני בא כל יום."

"אולי אם היה לך חבר, לא היית צריך."

"טוב, אולי אם לך היה חבר..." מצחו התקמט ולרגע הוא נראה כמו מישהו שסובל מעצירות. "את היית... את לא היית..." גיחכתי. "אתה צריך עוד זמן כדי למצוא תשובה טובה? אתה רוצה שאני אחזור עוד מעט לבדוק אם הצלחת לחשוב על משהו?"

הוא העיף אליי את הסיגריה שלו, וניצוצות נשרו ממנה כשהתעופפה באוויר.

"אוי, אלוהים, מה נראה לך שאתה עושה?" כאב התלקח בכף ידי כשסילקתי את הסיגריה ממני בחבטה, ובעקבותיה את שטף הניצוצות. "יש לך בעיות, אחי. זה כאב."

"הבנתי שאת בעלת קסם עכשיו. זה יחלים."

"חכה עד שאני אדע יותר איך להשתמש בקסם שלי. אני מקווה שאז אתה לא תחלים."

הוא צחקק. "אין מצב, טרוריסטית."

לא ידעתי מה לעשות חוץ מאשר לבהות בו לרגע ולהניד בראשי. מה עונים בכלל על דבר כזה? לא היתה לזה שום אחיזה במציאות.

החלטתי לוותר על השיחה הלא-שנונה-במיוחד, והמשכתי

לכיוון הדלת. לפחות כבר לא פחדתי ממנו. תודה, בית אייווי. ותודה לך, מר טום, שלימדת אותי קרב פנים אל פנים עם סכין בשם שריל. זו היתה אותה סכין שהחבאתי כרגע בקלאץ' שלי, להב קפיצי עדין ואלגנטי, שדרש רק מעט מאוד לחץ כדי לזנק מידידת הטורקזו היפהפייה שלו.

לפני שהספקתי להיכנס, ססקוואץ' צעד מולי ועצר את התקדמותי.

"באמת?" שאלתי באדישות, וקצת שקלתי להוציא את שריל לסיבוב ברגע זה.

"גברות מקבלות זכות ראשונים, וזו הסיבה שאת נכנסת אחרונה," הוא אמר.

"נהדר, כן, ירידה ממש שנונה, חתיכת אידיוט."

"איך אני נראה בעיניך עכשיו?"

חרקתי שיניים, ושקלתי מה לעשות. לדחוף אותו מהדרך בעזרת קסם? לתקוע בו את הסכין? למשוך לו באוזן? כולם היו רעיונות נוראיים, אבל לא רציתי להיכנס לקטטה קרוב כל כך לבר של אוסטיין. דבר ראשון – זה היה לא מנומס, ודבר שני – לא הייתי בטוחה במאה אחוז שאנצח. כלומר... חשבתי שאני יכולה, אבל חיים שלמים שבהם הייתי חלשה יותר מהתוקפים האפשריים שלי גרמו לי להסס. הייתי צריכה להתגבר על התניה רצינית מהעבר לפני שאהיה מוכנה להצית תגרת בר. חוץ מזה, אוסטיין לא אפשר שום אלימות כבר שלו, ולא משנה מי התחיל אותה.

ססקוואץ' הלך בצעדים איטיים וכבדים, עיכב אותי בכוונה, והעביר את משקלו בכבדות מרגל אחת לאחרת. יהיה קל להפיל אותו הצידה, ואז, כשהוא יחזור לשיווי משקל, כנראה בנפנוף זרועות, יהיה קל לתקוע משהו חד לתוך אחד החלקים הרכים שלו.

וואו. באמת השתמשתי במה שמר טום לימד אותי. מן הסתם קיימת עמוק בתוכי נטייה לאלימות, נטייה שללא ספק רמסתי ודחקתי עמוק בשנות העשרים שלי, כדי שאוכל להשתלב טוב יותר עם האימהות והרעיות והנשים סביבי.

האם ההתניה החברתית רמסה גם אצלן חלקים מעניינים? תהיתי כשנכנסתי בעקבות ססקוואץ' לתוך הבר. הקפדתי לנשום רק דרך הפה. עלה ממנו ריח מסריח שלא רציתי שיפלוש לעולם שלי. אולי בתוך כולנו יש אש שמנסה נואשות לפרוץ החוצה, ואנחנו מרסנות אותה כדי להתאים לתבנית של התנהגות נשית ראויה שיצר מישהו אחר.

לעסתי את שפתי, מהוררת. היה יכול להיות מעניין לחרוג מהמותר. די רציתי לחזור אחורה בזמן ולפתח כמה שיחות שונות מאוד עם כמה מהן.

אולי יכולנו לעודד זו את זו לטפח גישה אחרת לחיים, לשחרר קצת מהאש הזו. כי זאת היתה הרגשה טובה, לעזאזל, וממש רציתי להיות כבר במצב שבו לא אצטרך עוד לסמוך על הגנה מצידם של אוסטין וכל האחרים. יום אחד אוכל להגן על עצמי בעצמי.

"מטרות", מלמלתי, ומשכתי את תשומת ליבו של בחור צעיר ממני שישב ליד שולחן קטן בצד. משכתי בכתפי. "אני מדברת עם עצמי רק כשאני צריכה שיחה אינטליגנטית", אמרתי לו והמשכתי הלאה.

"מטרופת", אמר ססקוואץ'.

"תראו מי שמדבר, " עניתי, ובקושי התאפקתי שלא להכניס לו אגרוף בצלעות.

ססקוואץ' זו הצידה, ויצא סוף-סוף מהנתיב שלי. קלטתי את אוסטין מאחורי הבר, כתפיו הגדולות מותחות את בד חולצת הכותנה האפורה שלו. הבד נמתח על חזהו החסון,

נצמד בחוזקה אל שרירי החזה והתרופף מעט מעל בטנו השטוחה. מבט הקובלט שלו הבחין בססקוואץ', אחר כך זינק אליי – ואז חזרה לססקוואץ'. היציבה הנינוחה ומצב הרוח הרגוע שלו השתנו בן-רגע, ולפתע פתאום, כל שריר בגופו המרשים ביותר התכווץ. הוא הזדקף לאט, וצמרמורת קרה חלפה במורד גופי, זועקת סכנה. היא הורתה לי להשאיר את שריל במקומה, לשכוח מהקסם שלי – כי הוא לא יספיק – ולהימלט על נפשי.

הפטפוטים והצחוק החלו לדעוך עד שנוכחותו של אוסטין כיבתה אותם לחלוטין. פניו – עצמות לחיים גבוהות, אף ישר, ואז מישורים וזוויות שהסתיימו בשפתיים שופעות – הפכו ממשהו נאה למשהו שעשוי להיות הדבר האחרון שהאויב שלו יראה עלי אדמות. האויב הזה, כרגע, היה ססקוואץ'.

ססקוואץ' קפא במקומו. הוא נדרך לרגע, היה ברור שהוא חש באתגר, וברור באותה מידה שהוא שקל להגיב אליו. הרגשתי שכל הבר עוצר את נשימתו. עד כה, ראיתי את אוסטין בפעולה במרחבים מרווחים. הוא היה כוח ועוצמה ואכזריות מדהימה, שאם תשוחרר במרחב המצומצם הזה, תהרוס את הבר.

התחלתי ללכת לאט אחורה.

4

סקוואץ' נשף... ופנה לאחור.

כבר לא השתלם לו להמשיך להציק לי עכשיו, כשהמחיר הוא התמודדות עם אוסטיץ'. הוא מלמל התנצלות בדרכו החוצה. אוסטיץ' לא היה יכול לדעת מה סקוואץ' עשה, אבל הוא בבירור קלט שמשוהו קרה, ושזה קרה באשמתו של סקוואץ'. פתאום שמחתי שלא ניסיתי להגיב.

אחרי שפקודתו האילמת בוצעה, אוסטיץ' חזר להתנהג כמו בעל בר נינוח, שמנווט את הספינה בנחת ומגיש אלכוהול ללקוחותיו.

"אתה לא צריך לעשות את זה," אמרתי כשהתקרבתי לחלל פתוח ממש בקצה הבר. הוא פגש אותי שם, מבטו שוטט על פניי ואז התגנב מטה וחלף על פני גופי.

"את נראית נהדר, ג'ס."

"תודה." חייכתי אליו, נבוכה פתאום מכך שהגבר הכי שווה שהכרתי בחיי החמיא לי. "מתברר שהדברים הנחמדים היחידים בארון שלי הם, כאילו, מלפני עשר שנים. אבל הם עולים עליי, אז זה ניצחון. תודה, בית אייווי."

"ניצחון גדול. את הורסת." הוא קרץ לי. הרגשתי שאני מסמיקה וכדי לא להראות לו כמה נעים לי לשמוע את זה, בדקתי את השעה בטלפון שלי. הקדמתי רק במעט. היתה לי הרגשה שהדייט שלי אולי כבר נמצא כאן. התקרית עם ססקוואץ' השכיחה ממני זמנית את החרדה שלי, אבל עכשיו היא חזרה, חזקה יותר מקודם. התאמצתי לא להסתכל על הבר, מתוך חשש ממה שאגלה. "אתה לא צריך להפחיד את ססקוואץ' – זאת אומרת את ראיין – ולהבריח אותו מפה," אמרתי.

"אני כן צריך. הוא עשה מאמץ מכוון להיות גם רוח כלפי גברת. הוא יודע טוב מאוד שלא אסבול התנהגות כזו בבר שלי."

"טוב, אם תיתן לו להמשיך עם זה, אולי מישהי תתקע בו סכין יום אחד..."

השפתיים של אוסטין נאבקו בחיך. "זה נכון. אני לא יכול להרשות את זה בבר, אבל אולי אם היית מסתובבת באזור פחות מאוכלס, למשל בצללים לאורך המסלול שלו בדרך אל הבר, יכולת להפתיע אותו ולי לא היה מושג בכלל." "כלומר... לא תרגיש מחויבות לשמור על החוק והסדר של האלפא בעיר הזאת?"

החיך זלג מעל פניו. "אני לא האלפא של העיר הזאת." "כן, כן, אני יודעת, אבל אתה מבין למה אני מתכוונת. אם הייתי תוקפת באופן אקראי אחד מהאנשים בעיר הזאת ולא היית יודע מזה, לא היית מרגיש מחויב להעניש אותי..." "בלבול ואי־שקט התגנבו אל הבעת פניו. "אני לא חושב שהייתי מסוגל לפגוע בך גם אם הייתי מנסה." "אה." עיקמתי את שפתיי, ואשמה התנחלה בבטני. "בגלל הקסם של בית אייווי?"

מבט עמוק ומוטרד ניבט מעיניו. הוא לא הגיב.
 "בחיי, אוסטין, אני מנסה למצוא עבורך מוצא. אני באמת מנסה. כולנו יודעים שניסית להגן עליי ולא על הבית. גם בית אייווי יודע את זה. היא – או הוא, כנראה, אבל אני חושבת על הבית כעל היא עכשיו – יכולה לתקשר איתי במידה מסוימת. היא יודעת שהיא עשתה פה קטע לא כל כך הוגן. היא ממש עקשנית בכל העניין הזה, אבל אני בטוחה שאוכל לשבור את הקשר שלך לבית ברגע שאהיה מיומנת יותר בקסם שלי. אני יודעת שאוכל. אתה לא תהיה לכוד על ידי הקסם לנצח, אוסטין, ואז תוכל להכניס לי מכות כמו שאתה מכניס לכולם, אל תדאג. אני אפחד ממך נורא, בדיוק כמו כל דיק רגיל אחר שאתה פוגש." גיחכתי כדי להראות שאני מתלוצצת.

הוא הניד בראשו בתנועה קטנטנה שבקושי הבחנתי בה. זו היתה הצלפה של קסם, מפגן שליטה בכוח, נוכחות שגרמה לי לקפוץ את הלסת בלי להתכוון. לא זכרתי שהוא עשה לי את זה בעבר.

הוא העווה את פניו. "סליחה, לא התכוונתי להשתמש בקסם שלי כרגע. אני עדיין לא ממש יודע איך לשלוט בו לידך כשהוא מאלץ אותי להביע..." הוא הניח למחשבה להתפוגג.
 "את הדומיננטיות שלך?" צמצמתי את עיניי. "לא מגניב, בנאדם. אני לא רוצה שישלטו בי, בדיוק כמו שאתה לא רוצה שישלטו בך. יום אחד אני עוד עלולה בטעות להגיב לא טוב לפקודה השקטה הזו, ואתה לא תהיה מרוצה מהתוצאה. או שתתכחש לי כשיהיה לי יותר כוח מאשר לך?"

"כבר עכשיו יש לך יותר כוח מאשר לי. אני מרגיש אותו שופע בתוכך, ולכן הקסם שלי מנסה להגיב. הגוף זוכר."
 "כלומר, כשאדע איך להשתמש בכל הכוח הזה שלי."
 "האגו שלי לא שברירי, ג'סינטה. לא אכפת לי בכלל כמה

כוח יש לך." הוא השתתק לרגע ונעץ בי מבט. בלעתי רוק, לא הייתי מוכנה לתגובה האינטנסיבית הפתאומית שלו. "אני יודע שאת עלולה להגיב בטעות בקסם, ולכן אני מנסה לעבוד על עצמי. אני לא רוצה לגרום לך לפעול כשאת לא בטוחה מה את עושה. הרגשתי את ה... את הזימון שהוא קודם. ככה ניאב קראה לזה, בכל מקרה. לא הזימון מבית אייווי, שגם אותו הרגשתי, אלא את הזימון ממך. הייתי שולח הודעה כדי לבדוק אם את בסדר, אבל הרגשתי שהוא לא נועד עבורי..."

"כן, זה היה יותר קסם לא־מודע. התכוננתי ליפול אל מותי, עם סיכוי מסוים שהקרן של ניאב תפלח אותי ואז אמעך את אדגרי. ובאותו רגע הרגשתי את זה קורה. חשבתי שהבית עשה את זה. מר טום כועס עליי שהזעקתי עזרה, ניאב סיפרה לך את זה? רשימת התלונות שלו הולכת וגדלה. הוא גם כועס שאני יוצאת עם דיקים. אפשר לומר שהאיש לא ממש מרוצה מהבחירות שלי בחיים כרגע."

אוסטין חייך, ואז פניו התרוקנו מהומור. "תקשיבי, ג'ס, אני אמשיך להתעלם מבית אייווי. לא הסכמתי לעבוד בשבילו, אז לא אהיה זמין לו לפי רצונו. אבל אם את צריכה עזרה – אם את תקראי לי – אני אגיע, אוקיי? את צריכה רק לבקש."

"אני יודעת", מלמלתי, והרגשתי חמימות בבטן. "לא הטרדתי אותך כי לא חשבתי שתוכל לעזור עם כל הקטע הזה של התעופה. אם כי... אין ספק שתצליח לתפוס אותי טוב יותר מאשר אדגרי."

מצחו של אוסטין התקמט. "חשבתי שאת קופצת ממקום גבוה, לא?"

"כן. קומה שלישית. אדגרי חשב שהוא יוכל להציל אותי אם הכנפיים שלי לא יופיעו."

"אבל..." הוא השתתק בפה פעור למחצה ואי־הבנה על

פניו. אבל השאלה שעמדה לו על קצה הלשון התמוססה, והוא הניד בראשו. הסכמתי איתו – אין מילים.

"בכל מקרה," הוא אמר, "אני אנסה להיות ממש זהיר עד שתשלטי בכל מה שנמצא בערכת הקסמים שלך."
 "ואחר כך?"

"אחרי שתהיה לך שליטה מלאה?" שפתיו התעקלו בחיוך זחוח ועיניו הכחולות נצצו. "אני לא אעשה לך הנחות. נראה מי ינצח."

התרגשות ניצתה עמוק בתוכי והחלה לזרום בדמי. הוא הציב לי אתגר. הוא לא רצה שישלטו בו, אני לא רציתי שישלטו בי, אבל לנסות לשלוט אחד בשני?
 "האתגר התקבל," אמרתי בגיחוך דומה. "תגידי שלום למעמד מלך ההר שלך. הגיע הזמן למלכה באזורים האלה."

הוא נשף צחוק. "עוד נראה. בכל מקרה, אנחנו יכולים לדבר על הדרכים שבהן אני אשלוט בך אחר כך..."
 הבזק חום רושף עצר את נשימתי. הסטתי את המבט, לא הייתי מוכנה לזה.

רוב הזמן אהבתי להיות באזור הידידות עם אוסטין. הוא מהסיבות שלו, ואני מהסיבות שלי. הוא רצה לחיות חיים בודדים, ואני לא רציתי להביך את עצמי עם בעל הבר המקומי הסקסי שאצטרך לפגוש אחר כך כל הזמן. שנינו נזקקנו לחבר טוב – חבר קרוב שנוכל לדבר איתו בפתיות – וכל אחד מאיתנו מצא את האדם הזה באחר.

אבל לפעמים הסקסיות שלו פרצה את כל ההגנות שלי וחרכה אותי. הוא יהיה הרפתקה פראית. הרפתקה פראית, רותחת, מרטיבת סדינים, טעימה...
 "את בסדר?" שאל.

נופפתי בידי ואווררתי את פניי. "כן. רק לחוצה קצת מהדייט שלי. אתה יודע אם הוא כאן?" המבט ששלח לכיוון המשך הבר אמר הכול. הוא התרחק בחיוך, והלך לעזור למישהו.

"שיט, מלמלתי, ובדקתי שוב מה השעה. עכשיו כבר הייתי באיחור של חמש דקות. הגיע הזמן להופיע רשמית. נקשתי על הבר בצ'יפורניים ושקלתי בריחה. מר טום צדק. אני והבחור הזה לעולם לא נתאים – הייתי בעלת יכולות קסם והוא לא. העולמות שלנו היו שונים, וזה לעולם לא ישתנה. אבל הייתי חייבת להתחיל מתישהו. הוא היה בבחינת רמת המתחילים של חיי הדייטינג שלי. אם אשתפן הפעם, אצטרך להתחיל באותה רמה – לא יכולתי לקפוץ ישר לרמת מתקדמים.

בריחה לא תשיג שום דבר. אבל זה לא אומר שאני צריכה להיכנס לעניין בעיוורון מוחלט.

"אוסטין, לחשתי צעקתי על פני שני בחורים בגיל העמידה שידיהם היו כרוכות סביב הבקבוקים החומים שלהם. הם הפסיקו את שיחתם המעושה ונשענו לאחור בחוסר נוחות. נשענתי איתם כדי לא להיחשף לעיני אף אחד בקצה השני של הבר. "אוסטין!"

אוסטין לקח שטר של עשרים ממישהו בהמשך והציץ בי. סימנתי לו להתקרב.

ההליכה שלו נראתה משוחררת ובטוחה בעצמה, כאילו היה לו מידע פנים על סוס במירוץ שעומד להפוך אותו למיליונר. או שהוא ידע על קיומה של בריחה כלשהי וכבר מת לראות אותה מתפתחת.

הבדיחה הייתי אני. קיוויתי בטירוף שהדייט שלי לא היה שורת המחץ שלה.

"איך הוא?" שאלתי כשהתקרב, עדיין בלחישה. אוסטין נשען על הבר ביד אחת, ושריריו בצבצו מבעד לחולצתו החלקה. "הוא בדיוק מה שהיית מצפה מהיכרויות אונליין."

העויותי את פניי. לא ידעתי מה זה אומר, אבל הנחתי שזה לא טוב. "איזה מין בחור הוא?"

"ולהרוס לך את ההפתעה?" הוא קרץ, פעולה שתמיד הגבירה את רמת הסקסיות שלו. הייתי בטוחה שהוא יודע את זה, בדיוק כמו שהבין את ההשפעה של מופעי השרירים שלו. הבד הרך של החולצה הפשוטה רק הבליט עוד יותר את הנוקשות של גופו מתחתיה.

הגבתי לקריצה במבט זועף. "הוא לא מסוכן, נכון? בחור נחמד?"

"לא מסוכן, לא. היית מסתדרת גם בלי הקסם." הוא פנה לעבר הקופה. "אמצע הבר. חולצה כחולה מכופתרת." "בהצלחה," אמר הבחור שלידי והרים את הבירה שלו במחווה לחיים. חברו עשה כמוהו.

"כן, בטח, אוקיי. תודה." התרחקתי מהבר והלכתי בזהירות לאמצע, והסתכלתי תוך כדי כך על כל הגבים שבדרך. מאחר שהבר הזה היה מלא בעיקר בבעלי קסם, רובם היו בכושר טוב. הם אולי לא הולכים מכות לעיתים קרובות בימים אלה – אוסטין דאג שאו'בריינס יהיה מקלט בטוח לבעלי קסם שנפלטו מהחברה שלהם – אבל הם חיו כנראה במצב של מוכנות תמידית, למקרה שעברם יחזור לרדוף אותם.

...גב רחב בשחור... גב רזה אך שרירי באדום... גב נשי מחוטב בסגול... קצת ריפוד שמכסה גוף חזק בסוודר כתום עז מאוד שידהה אחרי הכביסה הראשונה...
עצרתי כשהגעתי לחולצת כפתורים כחולה שהיתה תלויה

ברפיון על גוף הרבה יותר רך ממה שזכרתי מתמונות הפרופיל שלו. שיער אפור-לבן יצר פרסה מסביב לראש מקריח ומבריק שגם הוא לא התאים לתמונות שראיתי, שם שערו היה שונה הן בצבע הן בשפע. צמיגים גדולים ניסו להימלט מהחגורה החומה הלוחצת שהיתה כרוכה סביב המכנסיים המחויטים האפורים.

האדם הזה ממש לא זעק "בגיל העמידה ובכושר מצוין", כפי שהציג את עצמו בבירור בפרופיל ההיכרויות שלו והראה בתמונות הפרופיל – שצולמו מן הסתם לפני זמן רב מאוד. לא שציפיתי לשרירן, אבל נראה שלמילה "אתלטי" היתה משמעות שונה לגמרי בעיניו מאשר בעיניי.

ניאב, שישבה שני מושבים הלאה, הביטה לאחור, אליי. בלי לומר מילה, היא נעה בחזרה לכיוון הבר. לא ידעתי אם זה טוב או רע. אולי היא פשוט כיבדה את הפרטיות שלי... בפעם הראשונה אי-פעם.

"אממ..." התקרבתי בזהירות, וסרקתי את יושבי הבר כדי לוודא שהדייט שלי לא יכול להיות מישו אחר מביניהם. אף אחד אחר לא לבש חולצת כפתורים כחולה, אבל אולי אוסטין התבלבל. יכולתי רק לקוות. התקרבתי עוד יותר. "גארי?" האיש הזדקף והפנה חצי גוף לאחור, והתנועה חשפה סנטר כפול רפוי ואוסף של קמטים. עיניו העכורות המימיות התבהרו כשראה אותי, ומבטו סקר אותי, בדומה למבטו של אוסטין.

"אה, וואו." חיוכו המצהיב חשף שיניים עקומות, עוד חוסר התאמה לפרופיל שלו. מה עוד הוא לא ציין? שהוא יודע לעשות קסמים עם פוטושופ?

הוא התאמץ לרדת מכיסא הבר בתנועות נוקשות. "שלום לך!" הוא צחק והתקרב אליי לחיבוק.

"אה." ניסיתי לא להחמיץ פנים כשזרועותיו הקיפו אותי. טפחתי על גבו, והתאכזבתי.

"את נראית אפילו יותר טוב מאשר בתמונה שלך! זה לא קורה לעיתים קרובות," הוא אמר בחיוך חושף שיניים וסימן לי להתיישב על השרפרף הריק שלי. "אני כל כך רגיל שנשים משקרות לגבי המשקל שלהן, את יודעת? הן אומרות שהן בכושר טוב, אבל..." בעודו נאבק להתיישב בחזרה במושב שלו, הוא נעץ בי מבט ארוך כדי לרמוז שהנשים האלה בבירור לא עמדו בציפיותיו. אחרי שהתיישב, הוא נאנח והביט סביבו. "בחי, הוקל לי כל כך. חשבת, מכיוון שרצית להיפגש בבר – ועוד לשבת על הבר, לא פחות – שאת בטח אחת מהנשים האלה." הוא פער עיניים, ואישונו החומים שחו לרגע בלבן. הוא כנראה הבחין בהבעה המבולבלת, על גבול הכועסת, שעל פניי. "שפנפנות ברים, את יודעת? אלה שכבר הגיעו לסוף הדרך, נאחזות בקש, נואשות לגבר..." הוא צחק. "אבל את בכלל לא כזו, נכון?" החיוך שלו רמז שאנחנו חולקים איזו בדיחה.

לא הצלחתי אפילו לנסח תגובה. כל הטירוף הזה קרה מהר כל כך שלא הייתי בטוחה מה לעשות איתו. בטח שיכולתי לדחוף שם כמה הערות לעגניות איפשרו, אבל קודם הייתי צריכה להשלים עם העובדה שהוא בחר לדבר ככה למישהי, ועל אחת כמה וכמה לזרה גמורה בדייט ראשון.

"אבל לא, תראי אותך," הוא אמר, ברצינות רבה יותר, ובמבט מעריך. המחט במד הקריפים שלי התחילה להתנודד לעבר האזור האדום. "את יפה וחטובה. את שומרת על עצמך." הוא פנה לסמן לברמן, פול, בחור באמצע שנות העשרים לחייו, שנראה ביישן יחסית למשנה-צורה. "זה חשוב. כל כך הרבה נשים בגילך מזניחות את עצמן. זה טרגי."

בהיתי בו בחוסר אמון, ועדיין לא הצלחתי לעבד כל מה שקורה פה. לבחור הזה היה חשוב למצוא אישה ששומרת על עצמה, אבל ברור שהוא עצמו לא עמד באותם סטנדרטים. למה הוא ציפה? למצוא חברה עם בטן שטוחה וכנראה גם ציצים משגעים, בעוד שהוא מטפח כרס גדולה וציצים תואמים? כאילו... על מי הוא ניסה לעבוד? אתה גר בבית זכוכית אחי, מה אתה זורק אבנים? אני מקווה שהרסיסים יחתכו לך את עורק הצוואר.

האם היה מאוחר מדי לנסות לברוח?
"היא רק הגיעה לכאן והדייט הזה כבר התחרכן," אמרה
ניאב.

אז האופציה שהיא מכבדת את הפרטיות שלי ירדה מעל הפרק.

"רק תגידי, והוא יגמור בקבר לא מסומן," אמר חרש האיש שבני לבין ניאב, בחור שאף פעם לא פגשתי, בלי להפנות אליי את מבטו. ערמומי מאוד. "אני מוכן לעזור, אם את רוצה. רק תגידי. הבחור הזה הוא בדיחה. את צריכה להציע לו לצאת החוצה ואז להכניס לו משהו בראש. דיקים פשוט לא מבינים את זה."

קולו החזק של הדייט שלי הדהד מעבר לבר, סמכותי ותובעני. היה ברור שהוא התעצבן מכך שעדיין לא ניגשו אליו, בלי קשר לעובדה שגם פול וגם אוסטין שירתו אנשים אחרים. או שהוא פשוט ניסה להשוויץ מולי, כדי לעשות עליי רושם.

אם זאת היתה האפשרות השנייה, אלוהים, הוא היה ממש בבר הלא־נכון. אבל לא העזתי להזהיר אותו. האמת שרציתי לראות איך כל זה יתפתח, ובמקביל גם רציתי לתקוע בעצמי סכין כדי להימלט מהגיחה הנוראית הזו לחיי הדייטינג.

"היי, הוא נבח, "אפשר לקבל כאן עוד ג'ין וטוניק, ו..."
הוא הסתובב אליי כשפול סיים את מה שעשה ומיהר לגשת אליי.

"כוס פיננו נואר, " מלמלתי.

"איזה מהם?" שאל פול. "יש לנו שניים עכשיו, מכיוון שאת כל כך אוהבת את הסוג הזה."
"אה..." משכתי אליי את רשימת היינות, ועברתי על האפשרויות.

לאחר רגע של שקט, גארי הזיז את ידו במעגל כדי לזרז אותי. "נו, קדימה, זה לא צריך לקחת לך כל היום. נשים!"
הרמתי את מבטי והספקתי לראות אותו מגלגל עיניים לעבר פול בצורה מוגזמת. "הן אף פעם לא מסוגלות להחליט."

הצחקוק המתנשא שלו בעט במשהו עמוק בתוכי. כמה פעמים הקטינו אותי בגלל המין שלי? כמה פעמים גבר צמצם אותי לאיזו קלישאה של נקבה שלא מסוגלת להחליט, או נהגת גרועה, או אישה היסטורית, כי לא היה לי איבר מין לנופף בו ולהתעסק איתו כל הזמן? הם תמיד עשו את זה כאילו רצו לומר, "נכון שהן כולן אותו הדבר? אנחנו הגברים, אנחנו רק צריכים לרצות אותן. זוהי מנת חלקנו בחיים, למרבה הצער. אי אפשר לחיות איתן, אי אפשר להרוג אותן, צודק?"

שנאתי את הצחוק הצורמני שנדמה שתמיד הגיע בעקבות הדברים האלה. צחוק כמו שהליצן הזה צחק כרגע. נראה שזה ביסס מנטליות של הן מול אנחנו, כשאני בצד השני. אני בצד הפחות טוב.

אש התלקחה בבטני.

לתפוס את החיים בביצים. להרים את הקול עד שישמעו אותך.

רק שלא היה לי מושג מה לומר. לא היה לי מושג איך

להילחם בדבר כזה, חוץ מאשר לדקור אותו בסכין. תמיד לימדו אותי להגיב ל"בדיחות" כאלה בחיוך שקט, להתנהג כאילו "ככה זה בנים", למרות שהזלזול הזה כיווץ את קרביי.

"אני אביא לה, פול," אמר אוסטין כשהתקרב. הוא הניח מולי כוס יין נקייה, והישיר אליי מבט חודר. הוא בדק שהכול בסדר, ידעתי. כמו תמיד האביר שלי, המדריך שלי כשלא ידעתי איך להיות חזקה. לפי ההבעה שלו לא יכולתי לדעת אם הוא יודע שאני שוקלת ברצינות לקבל את ההצעה של הבחור החסון או להשתמש בשריל המוכנה לפעולה...

אוסטין חלץ את הפקק מהבקבוק והושיט יד אל הכוס. "וואה, וואה, חכה רגע." הכעס והעצבים שלי עברו לרגע למושב האחורי. לפעמים יין שכב נצח במקום הזה. הוא מזג לי לא פעם את המקבילה של חומץ ענבים. "כמה זמן הבקבוק הזה פתוח?"

זרוע עם שרוול כחול נכנסה לתוך שדה הראייה שלי, וידו הלחה של גארי אחזה באמה שלי. "אני בטוח שזה בסדר," הוא אמר. "פשוט תשתי את זה."

ידעתי שהוא מגיב לדומיננטיות הטורף הטבעית של אוסטין, חש את ההיררכיה ומיישר קו כדי לא להרגיז את הגבר הגדול עם כל השרירים והמבט המטורף בעיניים, אבל הניסיון שלו להכניע אותי הוסיף כרגע פחם לקטר שלי.

חרקתי שיניים ומצחי התכסה זיעה. האצבעות שלי עקצצו ולא הייתי בטוחה למה, אבל הייתי בטוחה שהיד שלו נחה במקום הלא-נכון, בדיוק כמו הרסן שהוא ניסה להניח עליי.

לפני שהספקתי להסתובב – לפני שהספקתי אפילו לדבר – אוסטין רכן קדימה במבט איבה כה רב-עוצמה, עד שלהפתעתי הרגשתי שלהבות הכבשן שהשתוללו בתוכי הונמכו קצת. מבטו חדר לתוך פניו של גארי בזמן שאיכשהו מזג את היין לכוס

בלי להסתכל. אפשר להוסיף את טריק המסיבות המדהים הזה לרשימת הכישרונות הארוכה שלו.

"הוא נפתח רק כשהתיישבת," נהם אוסטין, פחד קדמוני מטורף התפשט בכל גופי בתגובה לקולו המחוספס.

תברחי! תברחי עכשיו! הוא צרח.

מזווית העין ראיתי את הבחור החסון שלידי קם והולך לכיוון אזור הביליארד והשירותים. מעבר לו, ניאב ישבה עם שתי ידיים שלובות על הבר והבעה נחושה על פניה. היא הרגישה את כוחו של אוסטין וניסתה באופן פעיל להדוף אותו.

"כן, ובכן, זורזו הסיבה ש-שאמרתי לה לקחת את זה," גמגם גארי. "שמעת אותי? אמרתי לה –"

"שמעתי אותך. אין זה מתפקידו של גבר לפקח על הדייט שלו. תפקידו לעזור לה להרגיש בנוח ולדאוג שהיא תיהנה. עד כה, אתה נכשל. אתה צריך להתאמץ יותר." אוסטין פנה ממנו. אף טיפה לא נשפכה.

פול הגיע רגע לאחר מכן עם הג'ין והטוניק. "אדוני," אמר, ואז נמלט.

הושטתי יד לכוס שלי וגארי הסתובב אליי, פניו אדומות מכעס ומבוכה מהנזיפה שהעמידה אותו במקומו. האגו של אוסטין אולי לא היה שברירי, אבל האגו של הבחור הזה ועוד איך היה כזה. "נו, עכשיו את מרוצה?" נתזי רוק הוטחו בפניי.

זה הביא אותי לקצה גבול היכולת. הגיע הזמן לראות ממה אני עשויה, וכמה מהר אוכל להבריח אותו מהבר הזה. אם הוא רצה נשיקת לילה טוב, הוא יקבל אותה מהלהב הקפיצי של שריל.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן